

Jylland

Der dukker af disen

N.K. Madsen-Stensgaard

Arr.: N.M. Gerald

Tekst: Jeppe Aakjær

TI+II

1. Der duk-ker af di - sen min fæd - re - ne jord med å - ser og ag - re og
2. Der rul - ler de bæk - ke så tungt gen-nem dal, lang - mo - digt ta'r å - en i -
3. Hvad var vel i ver - den det fat - ti - ge liv med alt dets for-tæ-ren-de
4. Vel - sig - ne-de land, hvor i storm-vej-ret bor et folk, som er ø - vet i

BI+II

4

eng; med ryg - gen mod syd og med tå - en mod nord den red - te bag san - der sin
mod og skri - der til havs i en sin - dig spi - ral, for - in - den den drev det til
tant, om ik - ke en plet med en dal og lidt siv vort hjer - te i skæl-ving-er
savn, jeg e - jed vel al - drig et gran af din jord, som hjem - løs jeg kvit - ted min

8

seng. Dog ej for at so - ve ret - fær - di - ges søvn, thi sjæl-dent er lan - det i
flod. Men hvor den kan glit - re en sen - som-mer-kvæld, når lak - sen går op mod dens
bandt! Om ik - ke vi drog fra det y - der-ste hav for bø - jet og ryn - ket at
stavn. Du rak - te mig ud fra dit ste - ne-de krat en høst-nat så kro - get en

12

ro, men stor-me-ne går, og bræn-din-gen slår mod kyst-en med djær-ve-ste kno.
strøm, når siv og når flæg får dug-stænk i skæg, og da-gen går bort som en drøm.
stå og hø-re de kluk, de min-der-nes suk fra bæk-ken, vi kys-sed som små!
stav. Når sta-ven er brudt og livs-gan-gen slut, kan - ske du da skæn-ker en grav.

